

PHẦN IV

Nhận điện từ tòa soạn yêu cầu Văn khẩn cấp bay đi Hà Nội dự cuộc họp báo quan trọng của nhà nước. Anh xách túi hành lý nhảy ba bậc thang vô một xuống lầu. Dẫn thằng em "bá chấy":

- Nói chú HỒ anh đi. Đầu tháng vô dự khóa luyện thi, anh đón. Còn nữa, hình như anh đã gặp "Cái Chuông" (hehehe). Muốn biết, vô Sài Gòn anh kể cho nghe.

Văn chui vào taxi. Vô chòm theo hét:

- Đực rựa à, anh Hai?

- Không. Một cô gái khá độc đáo. Bye nghe.

Văn bảo xe chạy qua Fauto dù không chút hy vọng Hoán Vân ở đó. Đúng vậy, cô trả phòng từ sáng, biến mất. Văn ngần ngơ khi nhớ ra, anh không hề biết chút gì về cô để liên lạc. Văn gọi Hân, máy cô không trả lời. Văn đành chào thua, cho xe chạy ra phi trường.

Chuyến bay chuẩn bị cất cánh. Văn chìa giấy công vụ đặc biệt, anh được đưa vô tận sân bay, ngồi ở ghế dự bị dành cho cán bộ cao cấp đi công vụ đột xuất.

Một giờ sau, Văn có mặt tại Hà Nội. Anh gọi Hân lần nữa, máy không reo. Văn bòn chòn vào cuộc họp báo qua mấy vòng an ninh bảo vệ. Khi ngồi vào chỗ của mình, Văn gait bỏ hết chuyện riêng tư, anh trở thành nhà báo sắc sảo, tinh tế.

Cuộc họp báo của tổng bí thư với các cơ quan thông tấn báo chí lần này là về vấn đề phát triển kinh tế, đẩy mạnh sản xuất hàng tiêu dùng, hàng xuất khẩu.

Văn đại diện cho Sài Gòn Times, đặt ba câu hỏi liên quan đến việc quảng cáo, tiếp thị trong nước và ngoài nước. Việc khủng hoảng tiền tệ ở châu Á, ảnh hưởng đến mức độ đầu tư tại Việt Nam, và nạn thủ tục hành chính rườm rà trong nước khiến doanh nghiệp than vãn.

Cuộc họp báo chấm dứt, Văn bay vội về Đà Nẵng. Ngồi trên chuyến bay Văn tự cười mình ngốc nghếch. Đáng lẽ bay thẳng về thành phố sau khi fax bài phỏng vấn xong, anh lại vô đây, chỉ với mục đích gặp lại Hoán Vân. Cô ta biết, mặc sức cười mình đến trọ quai hàm.

Nhưng khắp các khách sạn, đều không có Hoán Vân đến ở. Văn gọi Hân, máy cô vẫn không trả lời.

Trên chuyến bay sáu giờ Đà Nẵng - T.P. Hồ Chí Minh, Văn tí ti uống rượu để cố quên nỗi nhớ vừa len lén đi vào hồn anh. Người đàn ông ba mươi ba tuổi, có tất cả trừ tình yêu.

Hân không có ý kiến gì khi Hoán Vân chọn nhà khách tỉnh ủy Quảng Nam làm chỗ nghỉ suốt thời gian công tác Tam Kỳ, mỗi Đông nhảy nhồm lên than van:

- Công tác phí thanh toán một trăm phần trăm mà chị Vân, có cần tiết kiệm vậy không?

Cậu chàng chỉ im miệng khi gặp ánh mắt Hoán Vân nhìn vẻ lạnh lùng.

Như thường lệ, Hân kết thúc công việc lúc mười sáu giờ, và về với người điều tra viên. Cả ba tắm rửa xong, người điều tra viên lên xe về Đà Nẵng. Còn Hân và Đông, Đông lịch thiệp mời hân đi dùng cơm tối, đợi Hoán Vân về.

Trong buổi cơm, Đông chứng tỏ là người con trai đầy đủ phong độ, đẹp từ hình thức đến nội dung, ga lăng Hân tới bến.

Hân cảm động khen:

- Con trai Sài Gòn lịch sự thật.

Đông láu cá vờ quên lứa tuổi Hân trên cơ mình bằng giọng nói ngọt như mía lùi: (Láu cá mà hồn nữa)

- Thật ra chẳng phải đối với ai "anh" cũng lịch sự, nhất là trong công việc, nhưng với Hân, "anh" lại thấy gần gũi thân mật. (í ẹ)

Hân cười cười:

- Mười ngày làm việc với Hoán Vân, tôi chỉ gặp anh khoảng vài mươi phút mỗi này, đâu lý nào thân mật nhanh vậy.

- Sao lại không lý nào? Anh Văn gặp chị Hoán Vân trong thời gian đó mà họ cùng nhau ăn uống, chuyện trò, tâm sự cả đêm trong phòng.

Hân xanh mặt:

- Hồi nào?

- Thì mới tối hôm qua.

- Sao Đông biết?

- Ngay Faito mà. Họ ăn uống xong thì ba Hoán Vân đến. Trời. Hai cha con như hai kẻ tử thù xông vào nhau, mặt sát bất kể. (đồ đàn ông nhiều chuyện)

- Về chuyện gì?

- Hình như là mẹ chị Hoán Vân...

- Sao không nói tiếp?

Đông làm thinh. Dù gì cũng là cấp trên trực tiếp, ai nữ vạch áo cho người xem lưng.

Hân đặt bàn tay lên cánh tay trần của Đông vuốt ve, miệng nở nụ cười quyến rũ: (chết rồi)

- Anh kể Hân nghe đi.

Đông ngà ngà bởi mấy lon bia, sừng rân rân, tuôn ra: (đồ bà tám mê gái)

- Bả bỏ nhà đi, ông ba nói, bà là đồ lãng loạn mất nết. Đụng ai cũng lang chạ. Chị Hoán Vân thì hét "không được đụng đến mẹ tôi".

- Rồi sao nữa?

- Anh Văn đưa ba chị Hoán Vân về nhà, rồi quay lại khách sạn tìm chị Vân. Họ ngồi uống rượu tâm sự cả đêm. Chị Vân ngủ, anh Văn đích thân bông vô phòng ngủ, đầu như Hân và anh ngồi xa cả thước.

Hân thở không muốn nổi, cơn ghen đốt cháy tim óc cô. Nhưng đã từng trải qua bao nhiêu nỗi bi thương, cô ráng dần lại về bản nhiên:

- Anh làm với Hoán Vân lâu chưa?

- Cổ mới đến nhận việc là ra đây liền. Thôi, đừng nói chuyện Hoán Vân nữa Hân. Anh đưa Hân đi dạo phố đêm nhé.

- Hân thấy không được khỏe, hôm nay đi cả ngày với sếp anh, ê ảm quá trời. Để mai nhé Đông.

- Cũng được - Giọng Đông không lấy gì làm vui vẻ, Hân biết nhưng lờ đi.

Cả hai về nhà khách, đã thấy Hoán Vân ngồi chờ, quần áo còn nguyên dấu bụi đường.

Dù ghen tức cháy lòng, nhưng trong công việc, Hân luôn đặt lên hàng đầu. Họ có nửa giờ kiểm tra lại bản điều tra ngày hôm nay. Cùng nêu ra những đánh giá về đối tượng thăm dò, sau cùng là đưa ra một kết luận cả hai đều chấp nhận.

Hoán Vân đứng lên khi ký xong vào bản điều tra. Với đối tượng cộng tác, cô luôn tỏ ra tôn trọng và biết làm cho họ hết lòng trong công việc. Giấu vẻ mệt mỏi, Hoán Vân mỉm cười với Hân:

- Tôi vì lý do riêng phải về ở nhà khách, thật có lỗi với chị. Nhưng chị yên tâm, mọi quyền lợi chị chưa được hưởng sẽ chuyển qua tiền mặt trả lại cho chị, kể cả mỗi ngày có thêm giờ làm việc như hôm nay.

Hoán Vân ngừng một lúc, đợi xem phản ứng Hân rồi nói tiếp:

- Chúng ta còn hai tuần làm việc với nhau, nhưng ở đây các nơi vui chơi giải trí còn quá nghèo nàn, chắc chị thấy buồn. Vậy đi, nếu bản điều tra hoàn thành

và được công ty đánh giá cao, chúng tôi sẽ thưởng mỗi điều tra viên một tour du lịch bảy ngày trên bất cứ tuyến nào trong nước, hoặc bằng tiền mặt tương đương. Chị Hân thấy sao? (Đã quá chứ sao)

- Rất cảm ơn - Hân lãnh đạm nói - Tôi thật tò mò muốn biết công ty chị là công ty gì mà tài chánh có vẻ dư thừa vậy?

- Xin lỗi nghe chị Hân. Tôi không thể cho chị biết được. Đây thuộc về nguyên tắc bí mật ở công ty chúng tôi - Hoán Vân liếc qua Đông - Nếu bất cứ ai lộ ra sẽ bị sa thải ngay lập tức và phải bồi thường cho công ty một thiệt hại về vật chất.

Đông tiếp lời, mặt thoáng sắc giận:

- Đó là lý do tại sao chúng tôi không hợp đồng với các công ty vốn trong và ngoài nước mà phải hợp đồng với cá nhân các điều tra viên trên toàn quốc.

- Cậu nói nhiều rồi đấy Đông - Hoán Vân lạnh lùng.

Cô quay sang Hân:

- Buổi làm việc kết thúc, chúc cô một đêm vui vẻ, ngủ ngon. Tạm biệt.

- Cô Vân - Hân quyết định một cuộc thăm dò riêng tư - Tôi có chuyện cần trao đổi với cô.

- Công hay tư?

- Tư.

Hoán Vân nhú mày ngòai xuống sau khi ra hiệu Đông. Anh bỏ đi. Hân lựa lời nói:

- Nghe bảo mấy hôm trước ba cô đến tìm?

- Điều này có liên quan gì đến việc tư, chị muốn nói với tôi không?

Hân thấy khó nói, cô ghen và đau khổ, nhưng tuổi ba mươi dày dặn, nhiều đau khổ giúp Hân hiểu điều đúng sai trong cách cư xử ngoài đời. Bất giác cô thở dài, đứng lên:

- Không có gì. Xin lỗi cô.

Hoán Vân đưa tay cản lại, lạnh lùng nói:

- Muốn nói phải nói cho hết, nguyên tắc của tôi là hoàn toàn không vướng mắc riêng tư để chuyện công được tốt đẹp. Có phải chị muốn đề cập đến ông Văn không?

Hân gục đầu, cúi mặt, nói như lời than:

- Tôi quen anh lúc vào đại học, đến nay mười hai năm rồi, vẫn chỉ là những tháng năm đeo đuổi trong vô vọng.

Lần đầu tiên, Hoán Vân nhìn kỹ một người. Cô không hiểu nổi tại sao trên đời có chuyện điên rồ như vậy. Mười hai năm cho khối tình chờ đợi vô vọng? Nhưng vì tôn trọng sự riêng tư của mỗi người, cô nói:

- Chuyện riêng chị tôi không muốn biết, nhưng tôi có thể nói rõ với chị hai điều. Thứ nhất, tôi với anh ta không có gì. Thứ hai, mục đích sống của tôi không phải tình yêu, chị cần hiểu chỉ chừng đó và mong rằng chuyện tư này không ảnh hưởng đến công việc (HT chịu Hoán Vân này quá!)

Hân tươi tỉnh nói:

- Không. Dù có cũng không ảnh hưởng.
- Thế thì tốt. Tạm biệt chị.

Hoán Vân bước đi rồi dừng lại:

- Giờ chị đã hiểu tại sao tôi đòi máy cầm tay cho chị rồi chứ? (phục Hoán Vân này luôn)

Hoán Văn về phòng. Hân còn ngẩn ra. Từ hôm đi Tam Kỳ, Hoán Văn đề nghị đòi máy cầm tay. Hân hỏi, nếu như vậy, làm sao cô nhận được điện thoại người thân gọi? Hoán Văn đáp: "Chị cứ gọi cho họ nếu muốn gặp, chị gọi bao nhiêu cũng được vì công ty sẽ thanh toán cước phí máy tôi. Chỉ cần nhớ cho, không tiết lộ nơi chị đang làm việc." Thì ra cô ấy không muốn gặp Văn, chắc rằng mấy hôm nay Văn có gọi cho mình để hỏi về... Hoán Vân và cô cắt liên lạc.

Hân đau khổ nhìn chiếc Mobilphone nằm trên bàn. Cô không biết số máy Văn. Ôi trời! Chẳng biết anh ấy về tòa soạn chưa?

-A Anh Văn có điện thoại.

Mắt nhìn vào àn hình vi tính, Văn thờ ơ cầm máy. Anh chợt nhảy nhồm nói to:

- Hân. Quỷ tha ma bắt. Đi đâu mà khóa máy vậy?
- Em đang ở phi trường, anh ra đón em đi.
- Được. Chờ anh.

Văn chụp bộ đồ nghề nhà báo bắt ly thân, chạy ra nhà xe, phóng nhanh đến phi trường. Suốt tuần, ngày nào anh cũng gọi Hân hàng chục bận, nhưng máy luôn bị khóa, anh vô cùng sốt ruột mà đành chịu. Hôm nay đi cao nguyên về, may mà kịp lúc đón Hân.

Gặp nhau, cả hai đều mừng rỡ. Văn hỏi:

- Hân đi công tác à? (Bắt đầu rồi á....)

- Đúng ra em đi Nha Trang, nhưng người bạn đồng ý đổi, anh chàng có cô bồ miền biển xinh lắm.

Hân ngồi sau, thản nhiên ôm eo Văn nói:

- Về nhà đi anh.

Văn có tích tắc suy nghĩ. Nhưng anh vẫn theo ý Hân cho xe chạy về nhà. Hân thật sự thích thú khi bước chân vào nhà Văn, một căn nhà nhỏ, yên tĩnh, mát mẻ có hoa lá đưa hương, chim muôn ca hát.

- Đẹp quá anh Văn.

Văn đẩy xe vào hiên nhà, cười nói:

- Đừng đùa. Anh nghe căn nhà ở Hà Nội là một kỳ quan với bạn bè đúng không?

Giọng Hân lặng buồn:

- Nhưng vô cùng lạnh lẽo, ba năm hôn nhân, em đánh mất tất cả, chỉ còn chút vật chất phù du.

Văn giả tảng qua chuyện khác:

- Em vào tắm rửa đi.

Cô trở ra khá nhanh, thật bắt mắt người khác qua chiếc váy ngắn sát nách mặc trong nhà. Văn đã pha xong nước, đặt trước cô một ly, anh nói:

- Nước chanh nhé Hân. Đi đường xa uống nó tốt hơn. À này, em định công tác ở đây bao lâu?

- Khoảng một tuần, anh cho em ở đây nhé?

Văn nhún vai:

- Sợ em không chịu nổi sự im vắng nơi đây.

- Có anh làm sao im vắng chứ? - Hân nói lại, đầy ý nghĩa.

- Tiếc thật. Mai anh bay đi Nông-Pênh rồi, muốn mè nheo gì anh, chỉ trong một ngày thôi.

Hân hệt hững, cô gượng hỏi:

- Dời ngày đi được không anh?

Văn nhún vai, trả lời dứt khoát đúng theo tính cách anh:

- Không được.

Hân lặng thinh, cô quá già với những trò nước mắt, năn nỉ, ỉ ôi. Hân ơi! Sao mà quá si tình đến vậy? Bao năm không gặp ngỡ quên được người ta. Ai dè...

một lần dần thân tình xưa bùng cháy, càng yêu hơn, càng thương nhớ đến điên rồ.

Bất giác Hân thở dài. Văn bút rút nhìn Hân buột miệng:

- Giá em đừng gặp lại anh Hân ạ. Anh không đáng để em thương nhớ đâu.

Hân nhắm mắt một thoáng, đưa tay chặn ngang Văn:

- Đừng anh. Mãi tới giờ chưa lúc nào Hân hối hận về tình yêu dành cho anh. Có buồn khổ nhưng luôn nghe ngọt ngào mỗi khi nhớ đến. Văn à! Em là người đàn bà trưởng thành từ gian khổ, em không gục ngã đâu. Chỉ cần anh luôn coi em là bạn.

Văn thở ra, đặt tay lên vai Hân:

- Tìm bạn đi Hân. Đời không thiếu đàn ông tốt. Hơn nữa, em có nhiều điều kiện vật chất, lại tài năng, lo gì không hạnh phúc.

Hân bật dậy:

- Đừng nói đến điều đó, anh có biết vì sao những điều ấy em đã không thể tin vào ai không?

Văn im lặng. Hân xoa mặt:

- Hân xin lỗi. Bỏ chuyện đó đi anh. Em đói bụng rồi.

- Mình đi ăn.

- Không. Gọi người ta đem cơm đến đi anh. Em muốn có bữa cơm gia đình.

- Được. Em đi nghỉ chút đi. Có cơm anh gọi.

Hân vụt thoáng nụ cười kỳ lạ, quay lưng ra vườn.

- Chẳng phải anh muốn hỏi thăm một người ư?

- Hoán Vân.

Hân nghe lòng giá lạnh, dù trời nắng, anh có hàng trăm, ngàn bạn sơ giao, bạn đồng nghiệp, bạn chí thân, từ Nam ra Bắc, từ đồng bằng đến cao nguyên, nhưng anh chỉ nhớ đến một người. Chẳng lẽ là quả báo về tội vô tình của anh? Cô ta thông minh, tài giỏi nhưng là người con gái ham chuộng công danh, sắt đá, vô tình, làm gì có trái tim để yêu thương chứ? (nghĩ như vậy hèn gì thua là đúng rồi)

- Lạ thật. Anh đoán trúng ngay.

Học ngồi dưới giàn thiên lý, Văn nói ngay:

- Thì ra, em tiếp tục làm với Hoán Vân. Sao anh gọi em không trả lời.

Hân lơ đãng ngắt một cành thiên lý:

- Cô ấy giữ máy của em.

- Tại sao?

Hân giải thích, Văn ngán ra. Cô ta là sắt đá hay sao? Anh nhớ đêm say ấy, cô nói rằng chọn sự cô độc làm bạn suốt đời. Vì lẽ gì. Vì bà mẹ lằng loàn bỏ ra đi à?

Văn không tập trung suy nghĩ được. Hân ngược nhìn anh nói, tay vò nát cành thiên lý:

- Hoán Vân không để em biết điều gì về cô ta và công ty của cô. Cô ấy thanh toán mọi khoản bằng tiền mặt, và bảo mật tuyệt đối. Điều em biết duy nhất là cô ấy còn ở Quảng Nam, công tác điều tra thị trường miền Trung. Nhanh nhất một tháng nữa mới xong. Văn, hỏi thật nghe. Anh yêu cô ta à?

Yêu. Văn ngán người. Anh chưa hề nghĩ đến điều này, nghe nực cười. Nhưng xót xa cho cô thì có, anh từng là chứng nhân duy nhất, nhìn được cái tôi trong thể xác cô, đầy đốn, đau, dần vật.

- Em điên rồi, yêu với thương. Anh muốn gặp cô ta vì vô tình biết bị kịch trong gia đình cô, nhưng không biết hết thôi, nên định hỏi cho rõ, xem thử giúp được gì không.

Hân mỉm cười khó hiểu:

- Em chưa lúc nào nghi ngờ về lòng tốt của anh. Và đó cũng là điều càng khiến em thêm yêu anh.

Văn khỏ sở nhìn Hân:

- Tha lỗi cho anh.

- Anh chẳng có lỗi gì.

Hân đứng lên ngắt thêm một cành thiên lý. Hình như người ta đem cơm đến.

Bữa cơm hai người trôi qua trong yên lặng. Ăn xong, Văn bảo Hân vào phòng nghỉ trưa, còn anh nằm ở ghế salon dài đọc báo. Thật ra, Văn không đọc được chữ nào, đầu óc cứ đi lan man hình bóng Hoán Vân rải rượi lơ dờ bên cốc rượu. Bất giác Văn thở dài. Mai mình đi Nông-Pênh rồi. Chắc không thể gặp cô ấy sớm hơn được, chí ít ra phải sau lúc mình về.

Với lấy Mobilphone, Văn nhân số gọi Đình Hồ. Hy vọng hẳn còn ở cty. Đúng như Văn nghĩ, Đình Hồ ở luôn buổi trưa, không về nhà.

- Anh Văn đây Hồ. Công việc thế nào?

- Dạ, không có gì.

- Nghĩa là có tiến triển chứ?.....

- Dạ, Khâu nhân sự tạm ổn, em ký xong hợp đồng bên Nam-Thái-Hàn với Thứ Hải Nghệ Gia, đang thăm dò khu công nghiệp Đồng Nai, bên chế biến cao su.

- Khá thật Đình Hồ. Anh không chọn làm mày tí nào. Còn "Ông" giám đốc công ty?

- Dạ ảnh.....ơ.....anh cứ hỏi ảnh.

- Được. Tối nay tụi mình gặp nhau tại bar Mãn Đình Hồng lúc hai mươi giờ. "Tới bến" luôn nghen! Bye.

Cái thằng chết tiệt. Văn bỏ máy, cau có nghĩ thâm. Cái "máu dê ngu" không bỏ. Chắc bán xối hết cho thằng Hồ để rộng tay vung vít đây. Mẹ nó! Chuyện này không tu "ông" cho vợ mày đánh bài ngửa với mày một phen.

Hai giờ chiều, Văn đích thân đưa Hân đến nơi cô làm việc và nói vì có việc bạn phải đi về khuya, không đưa cô đi chơi được. Cô cười:

- Lão Châu vẫn chứng nào tật ấy à?

- Anh nghĩ nó càng ngày càng nặng - Văn nhăn nhó.

Hân quay lưng, vừa đi vừa nói:

- Vậy anh nói con Ngọc ly dị lão lệ đi, may ra còn chút tiền nuôi con và.....nhớ đi thử HIV.

Văn ớn lạnh. Điều này có thể xảy ra, bởi anh biết "thằng chó đẻ" ấy lắm. Nó từ gia thế đến bản thân điều gì cũng tốt đến thừa thãi, mỗi chuyện đàn bà là không ổn, nó có máu "dê" hơn cả vua Trụ và không hề mệt mỏi. Lúc nào cũng có thể hứng lên, lúc nào cũng yêu một người đàn bà mới trong ngày, dù khi bên vợ không kém nhiệt tình và đó là nguyên nhân của năm lần tuyên bố phá sản công ty của nó. (Thật ra chưa đến đổi vô tù, vì hấn chỉ hết vốn, chưa thâm nợ). Nhưng hấn vẫn không chịu mở mắt thừa nhận mình đại gái tầm cỡ vua Trụ, đánh mất giang sơn đã bốn trăm năm cha ông gầy dựng. Vì Đắc Kỷ - Hấn nói "đó là tình yêu", mà tình yêu thì chẳng ai đi tính toán chuyện tiền bạc với người yêu. Tỷ dụ như một lần hấn "than thở" với Văn ở bar rượu:

- Nàng tội nghiệp quá. Hy sinh cả trinh tiết và danh dự vì tao, một thằng đàn ông xấu trai, lùn tịt, bụng bự, lại có vợ.....hai con. Tao phải "đền trả" cho nàng.

- Bao nhiêu? - Văn lộ mắt than thầm.

- Dĩ nhiên chẳng đáng gì so với sự hy sinh của nàng.

Lần chẳng đáng gì đó là ba chục cây vàng mua tặng nàng cái nhà "nhỏ bé" ở Gò Vấp làm thành tổ ấm hên hò. Và một tuần đi Hà Nội về, hấn đến "tổ ấm" thì hơi oi! Tổ ấm đã về tay chủ khác, còn "nàng" bật tắm nhận cá, chỉ để lại bức thư viết bằng mực tím nhòe nước mắt với lời "tạ tội" trong các vở tuồng cải lương người ta thường hát. Hấn khóe ròng, thương nàng, thân gái vì hấn mà làm bại hoại gia phong họ Trần, đến đổi bị mẹ bắt bỏ xứ ra đi, thân gái dậm trường, hồng nhan lưu lạc (nguyên lời Châu tả với Văn). Lúc đó Văn gầm lên:

- Mày bị con diêm đó lừa rồi.

Châu vẫn nước mắt hai hàng:

- Văn. Đừng nói vậy. Tao tôn trọng mày vì mày là thằng bạn nổi khổ, hiểu lý lẽ, mày đừng sĩ nhục nàng.

- Sĩ nhục con.....khi ấy tao đây này. Tao chưa thấy thằng nào vừa đại gái, vừa dè, vừa ngu như mày - Văn nốc liền ba ly rượu, chửi thề, mặt sát thằng bạn bất kể.

Châu vẫn đầm đìa nước mắt, rên rỉ:

- Phải. Tao dè, đại gái, ngu...nhưng "đó là tình yêu" Văn à. Mày chưa yêu làm sao hiểu được nỗi lòng tao. Tình yêu tao dành cho nàng. Tao sẽ không bao giờ quên nàng, sẽ tìm nàng dù tháng năm vô tình, thời gian tàn nhẫn.

Ba ngày sau, Văn gặp Châu ở buổi tiệc đứng bên ngành báo chí. Anh thấy Châu hớn hờ bên một người đẹp cỡ mười tám, múp míp không thể tả được trong chiếc váy thiếu vải trầm trọng bởi chỗ nào người phụ nữ đoan trang che kín lại thì cô ta lại khoe ra một cách đầy tính toán. Thấy Văn, Châu mừng hết cỡ, nắm tay "nàng" giới thiệu:

- Đây là Văn, phóng viên Sài Gòn Times, bạn chí thân của anh. Còn đây, Hải Ngọc "sinh viên" năm ba trường mỹ thuật.

Em Hải Ngọc chào Văn giọng ngọt như đường, ánh mắt lảo liên nhìn Văn đầy cảnh giác. Dăm ba câu khách sáo chán phèo, Văn kéo Châu vào một góc:

- Mày đang "thất tình" mà?

Châu cười toe toét:

- Tao nghĩ kỹ rồi. Mày nói đúng, em lừa tao, tội chó gì tao phải nhớ em.

- Mày lại đâm đầu vô lưới khác rồi.

- Ê. Đừng nói bậy à ghen. Nàng sinh viên đang hoàng, gia thế khá giả lắm. Tao đón đưa ngày suốt... hai hôm nay ở trường mỹ thuật.

- Sinh viên.....- Văn tức muốn đâm vô mặt thằng bạn "dè ngu" đệ nhất này. Nhưng rồi anh cũng chẳng làm gì được, đành giương mắt nhìn nó tiếp tục "đại gái".

Hai tháng sau, cuộc tình với nàng sinh viên mỹ thuật kết thúc. Mất đứt hai ngàn sáu trăm đô mua tặng nàng chiếc Viva (Châu nói nàng không hề đòi hỏi là tự nguyện tặng khi thấy nàng đi học không có xe, và dáng nàng đi Viva rất "nhon"). Chưa kể những lần hò hẹn, ăn chơi lên bờ tiền tiếp nối... từng khoản tiền khổng lồ ra đi. Núi tiền Châu kiếm được thời bao cấp ngu như may (mà Ngọc vợ hẳn nghĩ rằng, có ngồi không ăn cả đời không hết) đã cạn nhưng thằng bạn trời đánh kia, vẫn tiếp tục chạy theo những cuộc tình đầy mầm mống HIV và mở công ty để dễ dàng qua mặt vợ.

Không được. Mình phải cứu nó thôi, như nói "cứu" mình suốt bốn năm đại học. Và mình phải nói chuyện với vợ nó. Ngọc ơi! Sao em có thể đàn tới mức độ không nhận ra thằng trời đánh đó đi ngủ với đàn bà khác suốt tháng nọ năm kia chứ? Tối nay nó chết với anh.

- Tiếng cười tắt ngay khi giám đốc và Hoán Vân bước vào. Đó là căn phòng mới được tách đôi từ phòng kinh doanh bằng một "bức tường" gỗ lắp ghép có bánh xe di chuyển. Bên ngoài có tấm bảng "phòng kế hoạch". Ở chiếc bàn ngay giữa, có biển nhỏ bằng mễca, khắc hai hàng chữ: Trưởng phòng kế hoạch - Ông Hoán Vân.

An Hạ, Trường Xuân, Thu, đứng lên lăm lét nhìn Hoán Vân. Theo tài liệu fax về, họ mới hoàn thành một nửa công việc, Sao "bả" đột nhiên xuất hiện ở đây vậy kìa?

Giám đốc không lấy làm lạ trước vẻ e dè của đám nhân viên phòng kế hoạch, bởi trong một tháng, ông đã đưa đủ thông tin về Hoán Vân. Những thành tích và chức vụ cô ở các nơi khác đã làm họ bất ngờ ở số tài liệu lẫn các kế hoạch cô dự thảo fax về. Vậy là trong thời gian công tác, cô được chính thức nhận chức trưởng phòng kế hoạch, và chờ duyệt mức lương cao hơn.

- Cô Vân. Tạm thời đây là phòng làm việc của cô. Tôi đang điều đình thuê luôn tầng trên, nếu được sẽ chuyển lên đó, làm thêm hệ thống điều hòa.

- Thưa giám đốc, tôi không có thời gian ngồi nhiều nơi đây đâu. Vậy là tốt rồi. Giờ tôi họp phòng trong mười phút, sau đó.....

- Được. Tôi lên phòng làm việc chờ cô.

- E rằng....

- Hết giờ làm việc tôi vẫn ở đây chờ cô.

- Cám ơn ông.

- Tôi cám ơn cô đã vì công ty, lao động không tiếc sức mình thì đúng hơn. Thôi, cô họp đi.

Họp với Hoán Vân chỉ là những câu hỏi và mệnh lệnh:

- An Hạ, đừng làm ra vẻ sợ sệt vậy. Bài thơ cô tặng tôi hôm nhận việc, không có chữ sợ nào đâu. Xuân, đã tổng hợp hết tài liệu chưa?

- Dạ rồi. Photo thành hai bản. Một giao cho giám đốc, một lưu lại.

- Phân báo cáo và dự phòng kế hoạch phát triển ai làm?

- Dạ em và Thu. Tụi em để nguyên bản chị gửi về, đánh thành hai bản như anh Xuân, không sửa gì.

- Danh mục hàng đang có ở công ty và bảng giá đã có chưa?
- Dạ có đủ - Xuân nói - Thu cũng đã làm xong phần quảng cáo trước kia và...
- Hãy để người chịu trách nhiệm nói.

Từ từ bước lên, Thu chìa kẹp hồ sơ dày cộm:

- Em đã soạn đủ danh sách các công ty quảng cáo hai miền Nam bắc. Có đủ các mẫu bia từng quảng cáo hàng theo từng tháng, năm với giá cả và tên các công ty từng cộng tác.

Không ai thấy vẻ hài lòng trong mắt Hoán Vân, cô ngồi vào chiếc ghế xoay, đưa tay:

- Vậy nộp tất cả cho tôi. An Hạ, lên vi tính cho tôi một bản tổng trình về các công việc làm xong. Kèm theo là bản yêu cầu rút người ở các phòng ban phối hợp công tác tiếp thị miền Trung, nhanh lên.

- Em.... - An Hạ áp úng - Có phải đi không?
- Tôi đang chọn người. Làm đi.

Hoán Vân đi qua phòng nhân sự, một lúc về, trên tay là bản danh sách nhân viên có phần lý lịch thu ngân, cô gạch chéo mỗi tên mình chọn rồi giao cho An Hạ nói:

- Tất cả có mười phút đọc duyệt, nếu thấy ai không thích hợp thì nói với tôi.

An Hạ chuyển qua Xuân, đọc xong Quân chuyển qua Thu rồi nói:

- Tôi đi thế Thu được không chị Vân?
- Tại sao?
- Cô ấy.....

Xuân nín thình khi Thu tiến lên nói:

- Dạ một tuần nữa, bạn trai em về nước, nhưng.....
- Đồng ý. Cô quen anh ta lâu chưa?

Thu ngẩn ra. Cô không nghĩ được quan tâm:

- Dạ hôm tết. Anh về nước thăm gia đình.

- Và bây giờ về nữa? - Hoán Vân nhìn thẳng Thu - Hãy tỉnh táo và cẩn thận. Anh ta định cư ở đâu?

- Los Angeles. Anh là kỹ sư.

- Đó là một thành phố lớn, công nghiệp phát triển, và tội ác cùng phát triển. Nơi đó, mọi công dân lương thiện thường phải có.....đến hai chiếc xe hơi đi làm để phòng khi xe xảy ra sự cố. Đến nơi làm việc muộn bị sa thải. Anh ta có nhiều thời gian rảnh về nước như vậy, coi chừng làm việc không ổn định.

Ngần ngừ một chút, Hoán Vân nói tiếp:

- Theo tôi biết. Người có sự nghiệp bên đó, rất khó đi đâu. Cô nên biết về nhiều anh ta một tí. Tỷ dụ như ở phòng nhập cảnh, có lưu hồ sơ lý lịch, cần.....

- Dạ em hiểu.

Thu chột cười bẽn lễn, thì ra chỉ đâu đến đôi sắt đá.

- Còn gì nữa không? - Hoán Vân hỏi.

Xuân kéo ghế đến gần Hoán Vân:

- Tôi nghĩ cô Oanh, giám đốc không cho đi.

- Tại sao? - Hoán Vân nhìn Xuân chăm chú - Phòng giám đốc có thư ký rồi có thêm một cô Oanh không chức vụ gì ngoài việc.....báo cho giám đốc có ai đến, hoặc.....pha nước cho giám đốc vậy thì quá thừa rồi.

Cả Xuân, An Hạ, Thu cúi mặt giấu nụ cười. Hoán Vân nhú mày vụt hiểu. Cô quắc mắt:

- Vậy thì càng phải đi. Còn gì không?

- Dạ hết. - Cả ba đồng nói.

- Vậy làm việc đi.

Và lần đầu tiên sóng gió nổi lên ở công ty Nam-Thái-Hàn. Người gây nên sóng gió là tân trưởng phòng kế hoạch. Thật ra, lúc đầu cả hai đề vui vẻ, giám đốc duyệt ngay kế hoạch, giới thiệu hàng ở hội chợ hè miền Trung và đồng ý rút nhân viên từ phòng ban ra Đà Nẵng tham gia hội chợ, nhưng khi ông ký xong ở bản đề nghị mới nhìn thấy tên "cục cưng" ở giữa những tên khác, ông liền nói:

- Để cô Oanh lại. Thay vào đó cô Hoa thư ký.

Hoán Vân lấy bản đề nghị cuộn lại cho vào ngực áo một cách ung dung, và nói:

- Cô Hoa làm tốt nhiệm vụ thư ký chứ giám đốc?

- Tốt. Cô ấy rất giỏi, thông thạo nghiệp vụ, cô ấy sẽ giúp cô được nhiều việc lắm.

- Nhưng mà tôi không cần nghiệp vụ thư ký của cô Hoa. Tôi có An Hạ rồi, mà tôi đang cần một bông hoa xinh đẹp, làm người mẫu cho công ty chúng ta.

Ông giám đốc thấy có điều không ổn trong giọng nói sắc bén, lạnh lẽo của cô trưởng phòng kế hoạch nhưng ông không bận tâm. Ông là giám đốc mà.

- Không được. Cô Oanh phải ở lại.

Hoán Vân chỉ tay vào ngực áo, lạnh nhạt nói:

- Giám đốc đã phê duyệt giấy điều động nhân sự của tôi, trong đó có cô Oanh rồi không thể rút lại.

Ông giám đốc sừng sốt lẫn giận dữ:

- Cô làm sao thế Hoán Vân? Cô điên à. Cô Oanh hay cô Hoa có gì quan trọng mà cô cứ một hai đòi bằng được?

- Giám đốc cho tôi điều động nhân sự, tôi xin người phải xét khả năng. Cô Hoa là thư ký cần thiết cho ông, tôi để lại giúp ông điều hành. Còn cô Oanh có nhiệm vụ gì trong công ty này thì tôi không thấy. Cô ta như thứ ruột thừa vậy, cô đó mà chẳng đem lợi ích gì cho ai ngoài việc ngồi dựa móng tay, tô son đánh phấn, hưởng lương, nên tôi phải tìm việc cho cô ta làm. Bởi không ai được quyền ngồi không mà nhận mô hôi, sức lao động của kẻ khác.

Ông giám đốc bùng cơn giận vì bị chọc vào chỗ kiêng kỵ, và vì.....ông là giám đốc.

- Không được. Cô cãi lời, tôi đuổi việc cô ngay.

Hoán Vân thò tay bấm cái chuông đỏ trên bàn, chuông chưa dứt, Oanh đã bước vô, mặt đỏ bừng. Cô ta nghe không sót chữ nào cuộc đấu khẩu. Hoán Vân nhìn giám đốc rồi nhìn Oanh, cười khẩy nói:

- Tôi sẵn lòng thôi việc ngay bây giờ, giao toàn bộ kế hoạch lại cho ông cho người khác triển khai, nhưng theo hợp đồng đã ký, ông phải bồi hoàn quyền lợi. Đó là điều thứ nhất. Thứ hai, tôi thấy ông chẳng có gì đáng với lời ca ngợi của anh Giám, một giám đốc điều hành công ty liên doanh với ba nước. Lại có lối làm việc như anh chủ nhiệm hợp tác xã thời bao cấp thì còn làm ăn con mẹ gì. Thứ ba.....

- Cô im ngay!

- Để tôi nói xong đã. Ông có nghe câu "ăn có nơi, chơi có chỗ" bao giờ chưa? Nếu ông không làm được như câu thành ngữ đó, thì nhân viên ông chỉ trọng tiền của ông, chứ không tôn trọng ông. Và như thế Nam-Thái-Hàn không thể ngóc đầu lên. Điều cuối cùng, trước khi ông ký lệnh thôi việc, tôi vẫn có quyền điều động nhân sự đi công tác ngày mai. Bây giờ là mười một giờ, ông còn một buổi chiều và một đêm suy nghĩ. Coi lời tôi nói đúng hay sai.

Cô quay qua Oanh, nhìn cô ta vẻ nghiêm lạnh:

- Cô là người thứ nhất được thông báo chuyển công tác ngày mai. Sửa soạn đi.

Hoán Vân ra cửa, cô thấy Hoa đứng ngoài vẻ mặt như cười mà cố nhin. Bất giác cô đứng lại nhìn Oanh:

- Tôi có điều muốn nói riêng với cô.

- Chị.....cứ..... nói...

- Ở đây à? Cũng được. Thế này nhé, cô xinh đẹp, và có học, chỉ cần cô biết cách bước đi trên đôi chân của mình, thì nhất định cô sẽ có một tương lai tốt

đẹp. Đừng bước vào thiên đường khác bằng con đường tắt, bởi như thế là cô đã tự tay đập nát thiên đường chính mình trong tương lai.

Hoán Vân rời phòng giám đốc, tiền cô là tiếng đổ vỡ của vật thủy tinh nào đó. Và dọc lối đi, có hàng chục nhân viên các phòng nhìn cô kinh ngạc. Thế đấy. Chưa qua thế kỷ mới mà chuẩn mực đạo đức Việt Nam có dấu hiệu "suy đồi", khi ta nhắc ông giám đốc về đạo đức lãnh đạo thì chung quanh ai cùng nghĩ ta điên.

Hoán Vân về phòng, không có ai, cô nhắc máy gọi đến trung tâm xúc tiến việc làm.

- Anh Giám hả. Hoán Vân đây.
- Chuyện gì nữa đây?
- Tìm cho em chỗ làm khác, nhớ là một công việc đi nhiều nơi nhé.
- Hoán Vân. Em lại gây chuyện gì nữa đây?
- Nếu anh không tìm giúp, tôi tự tìm.
- Được rồi, được rồi, Tối ghé anh nhé. Nhưng mà, thằng Vĩnh nó đã làm chuyện gì?
- Ôi trời! Điều ấy liên quan gì đến em?
- Tiên sư anh. Lão dám sao? Bye!

Hoán Vân bỏ máy, cô uể oải nhìn quanh. Vậy đó, chưa đến giờ nghỉ đã vắng tanh. Cô viết lên bảng đen một chỉ thị ngắn kèm theo danh sách ghim vào bảng, xong ra về. Từ toilet Xuân bước ra. Anh có vẻ nghĩ ngợi về cô trưởng phòng mới. Anh gặp cô vồn vện hai lần, thời gian cô làm việc toàn trên các tuyến đường xa, nhưng hiệu quả gấp mấy lần người trưởng phòng cũ. Cô có vẻ lạnh lùng, khắc bạc, cư xử bất thường, không theo tôn ti trật tự nào nhưng anh có cảm giác Nam-Thái-Hàn mắt cô là một thiệt thòi lớn. Bất giác Xuân thờ ra. Chẳng biết anh Vĩnh có "thấy" không?

Cả công ty không ai biết Xuân với Vĩnh là anh em chực bác ruột, đó là điều kiện Xuân về làm Nam-Thái-Hàn.

Giám nói với vợ lúc nghe tiếng xe Hoán Vân ngoài cửa:

- Em lên kiểm tra con giùm anh.

Chị vợ mát mẻ nói:

- Biết rồi, cô em ông tới chứ gì?

Giám trừng mắt, chị vợ biến mất. Giám ra mở cổng. Anh có cái may mắn là vợ biết sợ. Còn bản thân anh có quan niệm đạo đức tốt. Anh chỉ không hiểu vì sao từ lần gặp mặt đầu tiên, vợ anh và Hoán Vân không ưa nhau, đến lộ anh tưởng vợ mình ghen sáng.

- Sao anh không tới em? - Hoán Vân nhăn nhó lúc cho xe vô cổng.

- Vĩnh hẹn đến lúc hai mươi giờ.

Hoán Vân nhìn đồng hồ sa sầm mặt:

- Vậy khỏi vô nhà. Nói gì nói luôn đi.

Giám thờ ra nhìn cô. Trời xui đất khiến gì, để Hoán Vân chấp nhận anh làm người anh tinh thần sau đêm vô tình cứu nguy anh thoát khỏi bọn trấn lột. Mới đó, đã bảy năm rồi. Và anh cũng là người đàn ông duy nhất biết rõ về cô để thông cảm tính khí kỳ cục cô thường đột nhiên bộc phát.

- Ở Nam-Thái-Hàn có điều kiện thuận lợi cho việc tìm kiếm của em, sao vì chuyện không đâu lại bỏ đi?

- Đây thuộc về nguyên tắc làm người của em.

Giám nhăn nhó:

- Vĩnh có bồ, giám đốc có bồ, liên quan gì đến em?

- Những thằng đàn ông bại hoại không đủ tư cách ngồi trên đầu em, sai khiến em.

Giám lắc đầu. Đôi khi mình phải "mở mắt" cho nó, không thể vì.....ơn cứu mạng mà nuông chiều nó mãi được.

- Vậy em tưởng mình toàn diện sao? Em thử nhìn lại mình xem, em có gì tốt hơn người khác, mỗi một việc con gái mà một mình vô bar uống rượu, uống như hũ chim là người ta né rồi. Làm ơn đi, rượu sẽ giết em lần mòn chớ không giúp được gì cho em đâu.

- Anh gọi em tới đây đâu phải để nói điều đó phải không?

Giám trở vô lấy một phong bì lớn đi ra:

- Anh chọn công ty này cho em. Về xem thử đi. Thật khó mà hy vọng Vĩnh chấp nhận em sau chuyện đó.

- Em cũng khó mà chấp nhận ông ta. Thôi, em về đây.

Cô trở đầu xe phóng đi ngay, không về nhà mà tạt qua một bar rượu rất thanh lịch và sang trọng ở góc đường Nguyễn Huệ. Chưa đến hai mươi giờ, bar rượu còn vắng. Hoán Vân tự khai mạc đêm uống rượu của mình bằng một ly rượu bảy màu. Cô chưa vội uống, chỉ ngắm ly rượu bảy tầng màu bằng vẻ mơ màng và mở bì hồ sơ ra đọc. Đọc xong, Hoán Vân thờ dài. Anh Giám nói đúng, không nơi nào tốt hơn Nam-Thái-Hàn vì kế hoạch đến năm 2000 của Nam-Thái-Hàn là thăm dò thị trường, giới thiệu sản phẩm, rất hợp với sự tìm kiếm của mình. Đành thôi.

- Ly rượu đẹp quá!

Hoán Vân ngẩng lên, đó là gã đàn ông mập, lùn, bụng bự, có đôi mắt một mí dâm dăng. Cô ngó hẩn, mắt như lưỡi dao, rồi bung ly rượu uống từ từ, có đủ mùi vị, cay nồng, ngọt lịm, đắng chát.

Gã mập cười toe toét ngồi vào chiếc ghế xoay sát quây cạnh cô, búng tay nói lớn:

- Cho ly rượu ... giống y cô này.

Gã trưởng quây nhanh nhẹn pha xong như làm xiếc cho ly rượu bay tà tà đến trước gã mập, đứng lại.

Gã bung lên nhìn Hoán Vân tán liên:

- Anh uống mà tưởng như uống một nửa phần rượu còn lại của em. Có vui lòng uống với anh vài ly không?

Hoán Vân không buồn lên tiếng hoặc nhìn, cô gọi tiếp một séc whisky. Ngửa cổ uống sạch rồi đặt ly xuống bàn ra hiệu tính tiền, xong rời quây.

Gã mập nhố nhăng kè theo, giọng "đi đêm" sặc mùi:

- Gì làm cao vậy cưng? Còn sớm mà, uống với anh vài ly.

Hoán Vân đứng lại, khoanh tay, lạnh nhạt nói:

- Nhìn mặt ông là tôi muốn đi rồi, uống gì nổi nữa. Biến đi.

Gã mập vẫn tưởng mình gặp ả bụi đời chịu chơi:

- Không cần nhìn anh, nhìn túi tiền anh được rồi. Anh xấu trai nhưng nhiều tiền, chỉ cần vui vẻ chiều anh...

"Bốp" - Cái tát tai trời giáng kiếng gã mập lặn quay ra sân, lỗ mũi ăn trâu. Hẩn ta chơi chói.

Hoán Vân chụp cổ áo xách bông hẩn lên, tát liên cái nữa, kiến hẩn đau điếng tóa đom đóm. Cô nghiêng răng nói từng tiếng:

- Đồ dê cụ. Hôm nay bà hiền đấy. Dạy mày bài học, phải biết mở to mắt nhìn kỹ bà rõ chưa? Còn một lần nữa, bà cho mày uống nước sông Sài Gòn.

Khách vắng, chỉ vài người lén tới coi, nhưng bốn vệ sĩ bảo vệ cả ngoài lẫn trong đều chạy đến. Gã mập là khách ruột ở Mãn Đình Hồng, chung chi rập xộp, nên cả bốn gã đều muốn lấy lại thể diện cho gã. Tên vệ sĩ cao lớn gầm gừ:

- Cô kia. Bỏ người ta ra. Ai cho phép cô đánh người?

Hoán Vân cười khẩy, thả gã mập rơi phịch xuống, phủi tay nói:

- Ai cho phép hẩn vô lễ với phụ nữ nơi đây.

Gã vệ sĩ mặt mụm thô lỗ nói, vẻ đều cáng:

- Nơi đây chẳng phụ nữ nào cho rằng mình bị xúc phạm khi đàn ông tán tỉnh đó, cô em.

Hoán Vân sôi gan. Hấn muốn nói vào nơi đây là gái làm tiền cả. Cô lừ đừ bước lại gần, nói:

- Nhưng với bà là ngoại lệ đó con. Và nếu con còn một chữ sĩ nhục đàn bà, thì bà hứa cho con bỏ chữ không thể nào đi.

Gã mặt mụn đỏ khùng, cung tay tổng một cú đấm vào Hoán Vân. Cô lách đầu tránh, trả ngay một đấm. Thế là xảy ra ẩu đả đánh đấm ít kể. Khách vội bỏ đi hết, chỉ còn gã mập đưng ngậy người say nhìn, vỗ tay đôm đốp:

- Hay quá! Trời ơi! Coi chừng. Ú chà! Đúng là nữ kê tác quái, gà mái đá gà cồ.

Hai người đàn ông đẩy cửa vào, sừng sốt nhìn. Gã cao, râu quai nón lờm chớm kín từ tai tín cằm, tiến lại gần, vụt kêu lên:

- Hoán Vân!

Cô giật nảy mình, ngoảnh lại liền bị gã mặt mụn đá tạt vào lưng. Hoán Vân té lăn lên vỏ miếng chai từ những ly bể do cuộc đấu đá nhau. Cô gượng tung mình lên đứng thủ thế, người đàn ông đã len vào đứng giữa hét.

- Dừng tay!

- Anh Văn! - Gã mặt mụn kêu lên.

Văn gầm gừ:

- Các người làm cái quái gì thế. Đi đánh nhau với đàn bà.

Hoán Vân trừng mắt:

- Đàn bà thì sao? Dễ bắt nạt ư?

Cô nhăn mặt. Văn và tất cả xanh mặt, khi thấy chiếc áo cô dần dần đỏ máu. Những mảnh ly nhọn đã cắt nát thân cô, còn găm đầy từ trước ra sau.

Ruột gan Văn cuộn thóc lên nỗi đau vô hình lẫn niềm lo sợ. Anh lao đến, hỏi hã.

Cô lúi lại, cơn đau rất khiến cô vã mồ hôi vẫn lạnh lùng, nói:

- Không cần ông lo, tất cả đều là lũ mặt người lòng thú. Xê ra.

Cô lúi dần ra cửa, mắt nhìn gã mặt mụn nói:

- Món này mày phải trả cho tao. Một ngày ngào đó rất gần.

Cô đẩy cửa biết mất. Văn chạy theo, bị gã mập níu lại. Văn ngoảnh nhìn:

- Châu. Chuyện gì xảy ra?

Châu áp úng gãi đầu. Vân sốt ruột bỏ chạy. Châu, Đình Hồ chạy theo. Văn phóng lên xe nhìn quanh quất và quyết định đi theo linh cảm chạy về hướng bờ sông. Vái trời cô ấy đang ở phía trước. Văn phóng mắt nhìn và rẽ ngược lên con đường vắng, chạy thẳng Đình Tiên Hoàng thấy phía trước có đám đông, Văn rồ

xe phóng nhanh tới, đúng là Hoán Vân, cô bị chặn lại bởi chiếc xe cảnh sát giao thông. Ba cảnh sát đang thuyết phục cô vào bệnh viện. Văn rút thẻ nhà báo đưa lên chen vào, nói với ba anh cảnh sát.

- Cô ấy trượt ngã trong bar rượu, bị mảnh ly cắt trúng, tôi sẽ đưa cô ấy vào bệnh viện.

Vị "hạ dân" vẫn có vẻ nghi ngờ, cương quyết nói:

- Tôi nghi ngờ đây là vụ hành hung đánh người, chúng tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, làm chứng thương và điều tra rõ ràng.

Hoán Vân vẫn ngồi trên xe, máu vẫn rỉ chảy và vô số mảnh ly cắm khắp áo cô. Cô như không nghe người cảnh sát giao thông nói gì, nhìn chăm vào Châu trợn mắt. Văn xót xa nói như van:

- Hoán Vân. Nghe anh vào bệnh viện sẽ tốt hơn.

Hoán Vân hơi choáng váng, cô biết ngay mình cô thể ngã đi. Và như thế khó yên thân tới cảnh sát khi họ điều tra. Mà cô thì đang chờ cú điện thoại quyết đi ngày mai.

Cô vụt nắm tay Văn, nói:

- Xin lỗi đã làm anh khó xử, mình về thôi.

Văn hiểu ngay Hoán Văn không muốn cảnh sát đưa vào cuộc điều tra, dù sao anh cũng mừng, liền nói:

- Anh đưa em về.

Ra hiệu Đình Hồ giữ xe Hoán Vân, Văn nhấn thêm vài câu thuyết phục ba vị cảnh sát xong, gọi taxi, cùng Hoán Vân chui vào, cô nói khó nhọc:

- Tôi muốn về nhà.

- Ở đâu?

- Đường Hòa Bình, số...

Cô vẫn ngồi thẳng đơ, mắt nhắm lại, nói:

- Nhỏ dùm mấy mảnh chai sau lưng.

- Hoán Vân.

- Tôi không đi bệnh viện đâu.

Văn run tay, dưới ánh đèn xe, nhỏ từng mảnh ly trên lưng áo Hoán Vân. Máu rỉ nhiều hơn. Văn choáng váng khi nghe hơi thở nàng dồn dập và tiếng nghiêng răng ghìm cơn đau. Nhỏ xong những mảnh chai, taxi vào đến nơi cô chỉ, Hoán Vân bước ra loạng choạng. Văn vội đỡ lấy nói:

- Để tôi đưa cô vô.

- Không cần.

- Tôi van cô Hoán Vân. Có cần tự hành hạ mình không?

Hoán Vân đã ngắt đi trên tay Văn. Vừa lúc Đình Hồ, Châu chạy xe đến. Bồng xúc nàng lên, Văn quát:

- Gọi thằng Thành, bảo nó đem đồ cứu thương đến.

Văn bồng Hoán Văn chạy hộc tốc vô con hẻm nhỏ, theo sau anh, hàng xóm kéo theo, một người la:

- Quẹo phải... rồi quẹo trái...Ừ... Tới rồi. Anh Chiêu ơi! Mở cửa, mở cửa.

Một cô gái tóc dài nhỏ nhắn hiện ra. Cô hét lên:

- Chị Hoán Vân.

Vân gần như xô ngã cô để vào nhà. Đặt Hoán Vân xuống chiếc chiếc trái ở góc nhà, Văn nói vội:

- Nước sôi, nhanh lên.

Một người la lên:

- Sao không đưa đi bệnh viện?

- Cô ấy đang chờ ai đó ở nhà, cố cương quyết không vô bệnh viện.

Anh Chiêu khóc òa:

- Cái máy chỉ bị hư, chỉ đang chờ tin buộc thôi việc.

Hoán Vân mở mắt, gượng ngồi lên:

- Anh Chiêu. Ngà đâu?

- Nó đi dạy chưa về. Chị Hoán Vân, anh Giám gọi đến rồi, anh nói mai chị vẫn làm việc.

Lần đầu tiên Văn thấy nụ cười từ môi Hoán Vân, nụ cười khô, nứt nẻ làm mặt cô sáng bừng.

- Thì ra lão ấy tốt thật - Hoán Vân nói nhỏ, mắt cô lại mờ đi, chìm vào cơn mê đầy đau đớn.

Đình Hồ đi vào, theo sau anh là Thành - bác sĩ, bạn Văn. Ra hiệu cho đóng cửa xong, Thành cởi ngay áo Hoán Văn nhìn vết thương. Chiếc áo còn đầy mảnh chai li ti ướt máu. Thành cau mày nhìn hàng mấy chục vết thương nhỏ trên khắp người Hoán Vân. Bên ngoài Văn sốt ruột hỏi vọng vào:

- Cổ có sao không Thành?

- Không sao. Chỉ mất nhiều máu.

Thành ra hiệu Anh Chiêu đặt thau nước ấm xuống, đỡ Hoán Vân ngồi lên, anh bắt đầu xử lý vết thương sau lưng. Nhìn Anh Chiêu lúng túng, vừa bệu bạo khóc vừa che thân trước cho Hoán Vân. Thành cười phì gất:

- Cô bé không cần làm thế. Anh là bác sĩ mà.

Hoán Vân tỉnh lại, vì cơn đau do chất thuốc sát trùng nhỏ vào vết thương. Cô nhìn Thành, hiểu ngay. Mặt Hoán Vân đỏ hừng đến tận mang tai, nhắm mắt chịu đựng hết cơn đau này đến cơn đau khác.

Xong phần lưng. Thành ra hiệu Hoán Vân nằm xuống, ở bụng cô có ba vết thương, cắt ngang từ rốn lên, máu tiếp tục ứa ra, Thành rửa kỹ, rắc thuốc băng lại, và hỏi Anh Chiêu:

- Có chiếc áo sát nách nào không cô bé? Phải rộng kia đây.

Anh Chiêu không do dự, lấy kéo cắt phăng hai tay áo sơ mi, xong mặc vào cho Hoán Vân. Thành gạt đầu hài lòng, nói với bệnh nhân;

- Bây giờ sẽ rửa vết thương hai tay, nếu cô thấy đau quá, mình nghỉ một chút.

- Tôi chịu được, bác sĩ làm đi.

- Chích cho cô mũi giảm đau nhé.

Bên ngoài tiếng Văn vọng vào, vẻ sốt ruột:

- Cổ sao rồi Thành. Xong chưa?

- Xong rồi. Vào đây.

Văn đi vô. Theo sau là Ngà, mắt đỏ ướn. Thành tiếp tục rửa vết thương ở hai tay, Văn nhìn Hoán Vân cắn môi, ghìm tiếng rên, mắt nhìn nghiến, lòng anh nhức nhối. Tiên sư thằng dê cụ, rồi tao sẽ xử mày đến nơi đến chốn.

Thành làm xong, không chỉ anh, mà cả Hoán Vân, hai cô nhỏ và Văn đều mướt mồ hôi quạt máy mở hết cỡ cả hai cây. Thành đứng lên nói:

- Xong rồi. Cho cô ấy ăn cháo xong uống thuốc, coi chừng cô sốt lúc giữa đêm. Nếu sốt, cho uống hai viên này, nếu không giảm phải đưa vô chỗ tôi để theo dõi, và nhớ gọi điện trước.

- Cảm ơn mày - Văn vỗ vai Thành.

Hoán Vân gượng ngồi lên:

- Bác sĩ cho tôi gọi tiền.

Thành cười đá lông nheo với Anh Chiêu nói:

- Văn trả rồi, cô Vân. Nhưng nếu cô thích trả nữa thì một buổi uống nước, với ba chị em cô, đủ rồi.

- Xin lỗi bác sĩ. Tôi sắp đi xa, một tháng sau mới về.

Thành vô tư, xếp đồ nghề vào túi, đi ra cửa nói:

- Vết thương phải một tuần mới lành. Tôi sẽ đến thay băng hằng ngày lúc mười bảy giờ. Chào cả nhà.

Văn theo ra, hát hàm nói với Đình Hồ:

- Mà y để xe đó, về với thằng Châu đi. Mai gặp.

Cả ba đi hết Văn trở vào. Thấy Hoán Vân nằm hơi nghiêng, mắt nhắm lại. Anh Chiêu ra hiệu anh lại gần nói:

- Chị Vân nói anh về đi.

- Nếu Hoán Vân sốt, tụi em lo liệu được không?

Anh Chiêu lắc đầu, Văn nói tiếp:

- Cho nên anh sẽ ở lại cùng tụi em canh chừng cổ. Hoán Vân ăn gì chưa?

- Chị uống sữa với thuốc rồi.

Văn thở phào. Tạm ôn, nếu như... nàng không cứng cổ cương quyết bảo mình cút xéo. Bây giờ Văn mới để mắt nhìn quanh căn phòng. Nó được nối dính và hông phải căn nhà khác, như có lối đi riêng. Và có đến khoảng bốn căn nối liền như thế. Đây là dạng nhà xây cho sinh viên hoặc công nhân nhà xa ở thuê. Với bề dài, bề ngang bốn mét có thêm công trình phụ, trong nhà không có giường, chỉ độc hai chiếc chiếu và cái bàn, ở góc phòng có chiếc màn kéo góc, dùng là nơi thay đồ. Thế đấy, nàng "nghèo" đến mức, nhu cầu cuộc sống chỉ như một sinh viên xa nhà. Hoán Vân, tại sao?

Cảm giác bị nhìn trộm, Văn quay lại, bắt gặp hai đôi mắt nai tròn lên nhìn chằm vào anh. Chà, gay đây. Giải thích thế nào về quan hệ này nhỉ?

Văn lúng túng quay sang Hoán Vân, kéo cái mền mỏng đắp ngang người cô và tăng hăng nói câu lãng xẹt:

- Sao Hoán Vân ngủ được nhỉ?

Anh Chiêu kéo Ngà ngồi xuống chiếc chiếu đối diện, nói:

- Vì vị bác sĩ cho uống thuốc ngủ, để chị khỏi đau.

Văn gật gù. Ngà vụt hỏi:

- Anh là ai vậy?

- Anh - Văn ngẩn ra - À.... là bạn...

Ngà lúc lắc mái tóc ngắn, bĩu môi:

- Không đúng. Chị Hoán Vân chưa có bạn bao giờ.

Văn gãi đầu biện hộ:

- Đúng, bằng chứng là lúc này anh trả tiền bác sĩ cho Hoán Vân... mà cô không phản đối, và... và... cô có biết anh mờ.

Hai cô bé nhìn nhau, bỗng dung Anh Chiêu lẩn Ngà mếu xệch, rầm rứt khóc:

- Tại sao... sao mà... chị bị thương?

Ôi yàng ơi! Biết nói thế nào đây. Lúc này Văn ở bên ngoài, chỉ năm phút tra hỏi tại sao lỗ mũi Châu ăn trầu là thằng bạn dê cụ khai sạch, dù mặt mày không còn chút máu khi biết "nàng" là bạn Văn. Văn tức đến độ muốn đâm cho nó xị máu ra lần nữa, nhưng đành tuyên án treo để lo cho Hoán Vân. Thằng mập ấy, bệnh dê càng ngày càng nặng, đến độ mắt mờ, tai lảng mới "đụng" vào Hoán Vân mà ngỡ... Tính khí Hoán Vân như vậy, lẽ nào không đâm nó dập mặt.

- Sao anh làm thình vậy?

- À... À... anh không rõ, anh tới thì thấy Hoán Vân đánh nhau với người bảo vệ, anh can không được, thế là Hoán Vân bị đá té, lăn vào đám miếng chai.

Anh Chiêu cau mày:

- Làm sao chị Hoán Vân không né nổi cú đá? Có phải lúc ấy anh gọi kiến chị giật mình quay lại, mới bị không?

Yàng ơi! Sao con bé này thông minh vậy kia?

- À, lúc đó anh bất ngờ quá, buột miệng kêu nhỏ thôi, ai ngờ... Hoán Vân thính tai như vậy.

Ngà gạt nước mắt, tuyên bố một câu "xanh dòn".

- Anh chính là nguyên nhân khiến chị Hoán Vân bị thương, từ nay, tiền com thuốc anh phải chịu.

Văn gạt đầu lia lia nói đồng ý. Hú hồn, thoát khỏi cơ quan điều tra "lớn nhất". Có vẻ cảm thông rồi, Vân liền hỏi về Hoán Vân, lẽ ra hai cô nhỏ ngo ngác thú nhận không hề biết chút gì về chị Hoán Vân, kể cả chuyện làm ở đâu, có người yêu chưa. Vì... chị Hoán Vân không hề nói.

- Hai nhỏ ở chung với Hoán Vân lâu chưa?

- Dạ... hai năm. Lúc đó tụi em chưa tìm được nhà bèn... khóc trước nhà trọ bên xe. Chị Hoán Vân đi ngang thấy bèn chở tụi em về đây.

Thì ra, em đâu phải cứng rắn, lạnh lùng gì.

- Rồi sao nữa?

- Dạ rồi... ở luôn tới bây giờ - Anh Chiêu ngây thơ nói.

Văn thờ dãi nhìn xuống Hoán Vân và giật mình thấy mặt cô đỏ hừng, môi khô, hơi thở nặng đờn. Chết rồi, nàng sốt. Văn tóc mên ra, hồi hải nói:

- Lấy khăn ướt cho anh mau lên.

Ngà nghiền thuốc, Anh Chiêu đắp khăn ướt lên trán, Văn đổ thuốc vào miệng. Cả ba lẳng xăng quỳnh quít quanh Hoán Vân cả đêm. Đến gần sáng, cô giảm sốt dần, ngủ quên.

Anh Chiêu, Ngà riu tịt mắt, ngủ ngay đơ bên chiếu kia. Còn mỗi Văn. Và rồi anh cũng thiếp đi, tay còn đặt mãi lên vầng trán Hoán Vân.